

Delati s strastjo pomeni delati dobro

Intervju z mag. Heleno Krampfl Nikač

Sabina Šolar

Knjižnica dr. Toneta Pretnarja, Tržič
sabina.solar@guest.arnes.si

Helena, na začetku najinega pogovora se nam malo predstavi, prosim.

Sem Gorenjka, celo življenje že živim v Naklem. Po končanem šolanju sem se zaposlila v Javnem gospodarskem zavodu (JGZ) Brdo protokolarne storitve republike Slovenije, kjer sem delala 19 let. Na Brdu sem magistrirala iz državnega in evropskega prava. Skrbela sem za izobraževanja zaposlenih, vzpostavili smo tudi knjižnico za zaposlene. Tito je imel na Brdu svojo knjižnico, s kolegi zgodovinarji sem skrbela tudi za tisto knjižnico.

Kako pa te je potem pot zanesla iz Brda v Mestno knjižnico Kranj, kjer delaš danes?

To je pa dolga pot. Vedno sem bila strastna bralka. Potem, ko sem na Brdu magistrirala, sem začela iskati nove izzive. Službo sem našla v bližnjem Preddvoru na občini, kjer sem pokrivala področje gospodarstva, kmetijstva in turizma. Med drugim smo se ukvarjali tudi z evropskimi projekti, med katerimi je bil projekt izgradnje knjižnice v Preddvoru. V fazi izgradnje nisem sodelovala, ko pa so šla dela h koncu, je župan prišel na idejo, da bi združili knjižnico in turistično informacijsko pisarno. Gre za sicer popolnoma različni zadevi, a ko skušaš z evropskimi sredstvi zgraditi medgeneracijski center, pristaneš tudi na takšno kombinacijo. Naenkrat sem iz občinske uslužbenke postala za polovičen delovni čas krajevna knjižničarka, drugo polovico delovnega časa pa sem delala na Zavodu za turizem Preddvor. Tam sem ostala nekaj let. V tem času je stavba zaživela. Od nekdanj sem si želela biti knjižničarka, zato sem opravila tudi strokovni izpit za bibliotekarko. Sem mnenja, da moraš vse stvari v življenju

delati s strastjo, saj jih le tedaj lahko delaš najbolje, kar lahko.

Preddvorska knjižnica je krajevna knjižnica in je del Mestne knjižnice Kranj. Direktor Viljem Leban in župan občine sta bila zelo zadovoljna z delovanjem preddvorske knjižnice. Odlično smo sodelovali z osnovno šolo in vrtci, izvajali smo bibliopedagoške ure, ne zgolj v Preddvoru, tudi za šolo na Jezerskem in za vrtec na Beli. Uvedli smo pravljíčne urice, predstavitve knjig, literarne večere, predavanja o najrazličnejših temah ...

Nato pa si šla iz Preddvora v Kranj?

Pravzaprav v kranjski knjižnici nisem nikoli delala 8 ur dnevno oziroma dalj časa. V tistem času je direktorica kranjske knjižnice postala Breda Karun in tedaj sem se zaposlila za polni delovni čas. Takrat sem postala krajevna knjižničarka v Krajevni knjižnici Naklo. Krajevne knjižnice so mi namreč veliko bolj pri srcu, saj so bolj domače, bolj pisane ljudem na kožo. Postala sem tudi koordinatorica krajevnih knjižnic za Mestno knjižnico Kranj.

Kdaj pa si postala članica Društva bibliotekarjev Gorenjske (DBG)?

Uh, to pa že takoj, ko sem postala knjižničarka, še v Preddvoru. Tedaj sem organizirala tudi pohod v okviru DBG, ki ga sedaj izvajamo vsako leto spomladi, poimenovali pa smo ga Od literature do fizkulture.

Po tvojem prihodu v Naklo je knjižnica prav zaživela.

Takoj sem se povezala z županom Nakla, s katerim sva odlično sodelovala. Tudi naša direktorica mi je pomagala in me spodbujala. Pri delovanju sem imela dokaj proste roke. Povezali smo se z vrtcem, osnovno šolo. Obisk se je občutno povečal,

tako da je bila knjižnica po dveh letih odprta že ves teden. Sčasoma je knjižnica pridobila nove, modernejšje prostore.

Kako je prišlo do odločitve, da se boš potegovala za mesto predsednice DBG-ja?

Najprej moram pohvaliti svojo predhodnico, Majo Vunšek, prav tako iz Mestne knjižnice Kranj. Društvo je vodila odlično. V bistvu je bila ona tista, ki mi je predlagala, naj jo nasledim. Ker mi je delo resnično veselje, hkrati pa imam ogromno organizacijskih izkušenj, sem se z veseljem spopadla z novim izzivom.

Tudi sama sem dobila občutek, da se je že pod Majinim, še bolj pa pod tvojim vodstvom DBG razcvetel.

Prizadevam si, da je društvo bolj prepoznavno, se odpira navzven. Na tem mestu se moram znova zahvaliti Maji Vunšek, saj je postavila odlične in trdne temelje, tako da se mi ni bilo treba ukvarjati z osnovnimi organizacijskimi zadevami. Maja je še vedno podpredsednica, kar pomeni, da mi še vedno priskoči na pomoč.

Seveda DBG-ja ne sestavljaš zgolj ti. Poleg predsednice je še izvršni odbor in člani. So ti člani odbora v pomoč?

Aktivnosti, ki jih izvajamo, nikakor ne bi mogla načrtovati in izpeljati sama, brez sodelavcev. Imam odlične članice izvršnega odbora in tega sem zelo vesela. Vedno mi stojijo ob strani. Vsako stvar skupaj načrtujemo, se pogovorimo in nato ima pri izpeljavi vsak svojo nalogo. Tudi njim se zahvaljujem za izvrstno delo in pomoč pri izvedbi naših aktivnosti.

Kaj je bil zate največji izziv pri DBG? Kaj te je pri tem morda najbolj presenetilo?

■ **Mag. Heleno Krampčnik Nikač, predsednica Društva bibliotekarjev Gorenjske**

Kako doseči, da bodo knjižničarji, ki so večinoma introvertirani, medse sprejeli izjemno odprto, ekstrovertirano osebo, kakršna sem – to je bil največji izziv. Spraševala sem se tudi, kako bomo knjižničarji sprejeli ta preskok knjižnic, ki se iz tihih, sivih mišk spreminjajo v stavbe, kjer se dogaja življenje.

Kaj si si zastavila za svojo najpomembnejšo nalogo kot predsednica DBG-ja?

Moja prva naloga, ki sem si jo zadala, je bilo izobraževanje, hkrati pa sem želela nadaljevati z druženjem, ki ga je

vpeljala že Maja. Lani smo pripravili prvi izobraževalni dan, letos že drugega in nadaljevali bomo tudi v bodoče, saj so odzivi udeležencev odlični. Na teh dnevih si Gorenjski bibliotekarji izmenjamo znanje in izkušnje, trudim pa se, da povabimo k sodelovanju še predstavnike drugih strok, da izvemo o podobnih izkušnjah z drugih področij. Omenila sem že spomladanske pohode, potem imamo še prednovoletna druženja, strokovne ekskurzije in pa občne zборе. Lani smo si DBG-jevci privoščili tudi abonma Prešernovega gledališča Kranj. V bodoče si želim, da bi bilo teh skupnih obiskovanj kulturnih dogodkov in ustanov še več.

Kakšna pa je tvoja vizija kot predsednica DBG?

Povezati vse Gorenjske bibliotekarje, da bi se spoznali med seboj, razširili znanje, predstavili svoje inovacije, dobre prakse in projekte, ki bi jih zatem lahko vpeljali tudi drugje ... Skratka povezati bibliotekarje v nekakšno družino in tudi na ta način povzdigniti pomen branja, bibliotekarstva, bibliopedagoškega dela, ohranjanje kulturne dediščine itd.

Se DBG povezuje tudi z drugimi društvi?

Da. Skušali smo izobraževanje povezati z mariborskim in ljubljanskim društvom, kar nam zaradi službenim obveznosti članov še ni uspelo. Spomladi bomo na naš pohod, ki se ga udeležujemo DBG-jevci in člani naših družin, poleg povabili še člane drugih društev. Vsi, ki sodelujemo v DBG-ju, smo hkrati aktivni na vsaj dveh področjih. Druženj je morda zaradi službenih obveznosti zato manj.

Kako pa vidiš sebe kot bibliotekarko v bližnji prihodnosti?

Najpomembnejše je, da ostane ta človeški stik z bralci, obiskovalci, uporabniki. Sama imam zelo rada tehnologijo. Ta nam olajša delo, nam dovoli, da se mi pogovarjamo z ljudmi. Ljudje postajamo preveč odtujeni. Knjižnice so ene redkih javnih ustanov, kjer smo ljudem še vedno na razpolago za pogovor. Tu v Naklem imam vedno ogromno obiskovalcem, ravno zato, ker z njimi vzpostavim človeški stik. Ljudi

si skušam zapomniti, jih pozdraviti in poslušati, jim svetovati pri izbiri knjig. V bodoče si želim ta stik ohraniti in ga negovati. Obenem na tako komunikacijo navajam tudi sodelavce, saj smo preveč zatopljeni in obremenjeni z moderno tehnologijo.

Ko nisi bibliotekarka, si mati in žena. Imáš tri otroke. Kaj pa Helena najraje počne v prostem času?

Berem (smeh).

Samo bereš?

Najraje berem. Rada tudi plešem (line dance, klasični plesi), kolesarim, na morju supam ...

Trenutno je tvoja najljubša knjiga ... ?

Omeniti moram kar dve, Mrtvi ne plešejo in Maggie avtorja Charlesa Martina.

Lahko rečeš, da imaš zgolj eno najljubšo knjigo?

Ne. Ugotavljam, da mi je v vsakem obdobju življenja kakšna knjiga najljubša. Spomnim se, da smo imeli za maturitetno branje knjigo Alamut Vladimirja Bartola, ki je tedaj nikakor nisem mogla prebrati. Čez nekaj mesecev pa me je pritegnil in sem potem kar nadaljevala in začela s prebiranjem knjig Iva Andrića. V vsakem obdobju je kakšna knjiga, ki mi je še posebej všeč in se me dotakne.

Imáš svoj življenjski slogan?

Zelo rada imam Immanuela Kanta. Moj moto je njegov izrek: »Ne stori drugim tistega, kar ne bi želel, da drugi storijo tebi.«

Kaj bi ob koncu sporočila bralcem Knjižničarskih novic?

Zaželela bi jim sreče, zdravja in branja polno leto 2020. V naslednjem letu najdete veliko dobrih knjig oziroma naj one najdejo vas. Za letošnje voščilo smo si namreč DBG-jevci izbrali mongolski pregovor, ki pravi takole: »Sončni vzhod prebujajo naravo, branje knjig razsvetljuje glavo.« Knjige niso samo knjige, so življenje.

Helena, hvala za pogovor. Vse dobro v prihodnjem letu ti želim in uspešno vodi DBG tudi v bodoče.

Hvala, srečno tudi tebi. ●